

κι' ηκούσθη τότε μιὰ φωνή νά λέη: κρίμα κρίμα!...
τὴν ὁμορφιὰ τὴν ψυχικὴ νά τὴν μετροῦν μὲ χοῦμα.

Ξερρίζωσε σάπιας,
πούβγαζε τὸ κεφάλι
μετεωροφενάκων.

Κι' ἔδιωξε βαρβατίλαις,
ποῦ φάνηκαν καὶ πάλι
σὰν ἱσκιοὶ βρυκολάκων.

Τούτῃ ντροπαῖς ἐσκέπασε, τούτῃ ντροπαῖς ἐπλύνει,
Ραγιαδες ξαναφάνεσαν: ὥς πότε παλληκάρια;
καὶ μὲ τὸ φῶς τῆς ἀνοιξαν τὰ μάτια τῶν κι' ἐκεῖνοι,
ποῦ μερικαῖς κωλοφωτιαῖς τῆς εἶχαν γιὰ φανάρια.

Τούτῃ γιορτάζει σήμερα τὸ Γένος χαρωπὸ,
κι' εἶδε καὶ πάλιν ἡ Τουρκιά, κι' ἐκεῖν' ἡ φιλενάδα,
ὅπου καλὰ τὴν ἔβρετε χωρὶς νὰ σὺς τὴν πῶ,
πῶς δσαις δάφναις κόψαμε δὲν εἶναι γιὰ στιφάδα.

Ἡμέρα Πανελληνιῇ,
ποῦ σκόρπισε κι' ἔδω κι' ἐκεῖ
τοῦ Θρόνου τὰ τσιμπούρια.

Κι' ἐκλαϊδίσανε πουλιὰ
πῶς τὴν Ἑλλάδα τὴν παλῆν
τὴν ἔκανε καινούρια.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας γέτος σκέτος.**

Φ. — Αὐτοὺς τοὺς στίχους, Περικλῆ, ποῦ βλέπεις ἀνω-
τοὺς εἶπα μ' ἔντονον φωνὴν [τέρω,
στῶν Ὀλυμπίων τὴν Σκηνὴν,
καὶ μοῦπαν: γερὰ σου γέρο.

Ἐπέτειος μεγάλη, τί κίνημα κι' ἐκεῖνοι!..
ἔγινε πρῶτης φέστα,
καὶ τώρα πιά σ' ἀφίνω
νά πῆς εὐὸ τὰ ρέστα.

Π. — Τί νὰ πῶ, βρε Φασουλῆ,
ποῦ κουράστηρε πολὺ
κι' ἡ σοφὴ μου κεφαλὴ.

Πῶς περάσαμε καιρούς
κατὰ πάντα τρομερούς,
ποῦ σὲ κάνουνε νὰ φρίττης.

Ὅταν ἐφυγε μιὰ μέρα
στὴ Θεσσαλονικὴ πέρα
τὸ τρανὸ παιδί της Κρήτης.

Κι ἐνθ' τρομάζαν πολλοὶ
δὲν θυμάσαι, προσφιλή,
ὅπου σούλεγα κι ἐγώ.

Πάω νάβρω τὸν Λευτέρη
καὶ τῆς Τόρας τὸ ξεφτέρι
καὶ Δαγκλή τὸν Στρατηγό;

Σὰν νὰ φεύγη κάποιος βάρος
κ' ἡ ψυχὴ μου νέον θάβρος
μὲ τὸ κίνημα ἄνακτᾶ.

Πάρε τὴν καλὴ τὴν στρατά
κι ἄφησε τὰ Δεσποτάτα
τῆς Ἀθήνας τὰ φοικιὰ.

Μὴν ξεχνᾷς, μασκαριστικο,
ὅπου σούπα: σήκω σήκω,
καὶ μὴν κάθω ἔδω πέρα,
τίποτα νὰ μὴν ἐλατῆς,
καὶ μὲ χυνοὺς νύκτα μέρα
νὰ μου χλαῖης, νὰ σαπῆς.

Δίχως κουτουροῦ κουβένταις
πάμε νάβρωμε λεβένταις,
πάμε νάβρωμε παιδιὰ.

Ποῦ Σωτήρος κανενὸς
δὲν ἐπῆγαν ταπεινὸς
νὰ φιλήσουν τὴν ποδιά.

Μὲ τὰ κόμματα τῆς πλάνης
σαπονόφουσκαὶς μὴν κάνης,
κι ἔλα πᾶμε, φιλαράκο.

Σὲ καινούρια καθεστῶτα,
καὶ μὴν πάρης ρεδιγκάτα
καὶ τοῦ Στεφανῆ τὸ φράκο.

Ἄφησε τὰ Δεσποτάτα,
ποῦ πληρόνουν μὲ πατάτα
καθεμιὰ ζητωκαυγῆ.

Ἐξω δάφναις μᾶς καλοῦν
καὶ τουφέκια διαλαλοῦν
μιὰ καινούρια χαραινῆ.

Τέτοια σούλεγα, μαϊγκούφη,
ὅμως ἤσουν αὐτὴ χάλι,
καὶ δὲν ἔμεινε τσουλούφι
στὸ ξερό σου τὸ κεφάλι.

(Μ' αὐτοὺς τοῦ Περικλήτου τοὺς λόγους ἐρεθίζεται
καὶ σὲ παντοίας σκέψεις ὁ Φασουλῆς βυθίζεται,
ὅμως ὁ Περικλῆτος δὲν τὸν ἀφίνει πάλι
καὶ μὲ τὰς ἀνιμνήσεις τοῦ πέρνει τὸ κεφάλι.)

Ἀναμνήσεις ἐποχῶν πολυδύξων κι εὐτυχῶν.

II. — Τοὺς θυμάσαι τοὺς μεγάλους,
τοὺς καιροὺς τοὺς δαιμονίους,
ποῦ βλεπες καὶ τοὺς δασκάλους
Αἰάντας Τελαμονίους;

Τὸν θυμάσαι, φίλατέ μου,
καὶ τὸν Λάμπρο τὸν ἀσίτη,
ποῦχε τόσο νταϊλίκι
κι ἦτο κάμινος πολέμου;

Τὸν ξεχνᾷς τὸν Πίπη, βλάνα,
ποῦ βγαῖς τὴν σακαράκα
μὲς στὸ τόσο πατατόκα,
κι ἔκανε τὸν Ἀχιλλέα
δίχως περιεφਾਲα;

Πῶς νὰ μὴ μᾶς συγκινήσουν,
Φασουλῆ μου σκυλομούρη,
τέτοιοι πολεμάρχοι ποῦροι;

Ποῦ ἔβαλθκαν ν' ἀφανίσουν
μὲ μακαμάρηδες καὶ μ' ἄλλους
τοὺς πτωχοὺς τοὺς Ἀγγλογάλλους;

Ἐλπομόνηδες ἐγκρίτους
πατριώτας ἐμβροντήτους,
ποῦχαν μὲ Βαρόνους σχέσι;

Μὰ ξεχνᾷς καὶ τὸν Ἰγγλέση,
τὸν περιφανῆ κουρέα,
ποῦ στὸ φρέσκο μὲ παρέα
τὸν ἐπῆγαν παρ' ἐλπίδα
καὶ θερνεῖ γιὰ τὴν Πατρίδα;

Ἐλπομόνηδες τοὺς τρόμους
καὶ τοὺς μυκωμένους τάφρους,
ποῦ καὶ τοὺς Μεγαλοσταφύρους
τοὺς ἔλατοῦσαν μὲς στὰς δρόμους;